

Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΩΝ ΣΤΟ ΠΕΠΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

Αλτάνη
Ερευνήτρια - Συγγραφέας

Στην εποχή μας η υγεία απειλείται από όλους τους εξωγενείς, μολυσματικούς και ρυπαντικούς παράγοντες που πέρχονται από τον αέρα, το νερό και την τροφή. Όμως, σ' αυτές τις μάστιγες εμείς όχι απλώς δεν προσπαθούμε να αντιδράσουμε με ορθότερο τρόπο διαβίωσης, όσο τουλάχιστον είναι στο χέρι μας, αλλά κάνουμε ότι μπορούμε για να επιδεινώσουμε την κατάσταση. Καπνίζουμε, πίνουμε ανεξέλεγκτα ακατάλληλα ποτά και τρώμε με τον πιο ανθυγιεινό τρόπο.

Η εργασία αυτή δεν έχει σκοπό να επαναλάβει τα τετριμμένα και γνωστά, αλλά να αναδείξει μέσα από την ελληνική γλώσσα τις δυνατότητες που παρέχει ένας νέος τρόπος αποκωδικοποίησης των λέξεων, που οδηγεί σε μια καλύτερη αντιμετώπιση των καθημερινών προβλημάτων υγείας.

Στο παρόν άρθρο θα ασχοληθούμε με το πιο άμεσο από όλα τα προβλήματα, που είναι η αρχή της καλής λειτουργίας του πεπτικού συστήματος.

Βασικό ένστικτο του νεογνού είναι η θρέψη. Για να τραφεί, πρέπει να υπάρχει άνοιγμα από το οποίο θα περάσει η τροφή. Πώς λέγεται το άνοιγμα αυτό; **Σ Τ Ο Μ Α**

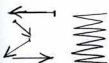
Τι είναι το στόμα; Είναι μία τομή στην οποία διαχωρίζεται με επαναληπτικές κινήσεις (Σ) η τροφή, δηλαδή

Σ	Τ	Ο	Μ	Α
Σ + Τ	Ο	Μ	Η	

Το σύμφωνο σίγμα του ελληνικού αλφαβήτου, λέει ο Σωκράτης στον Κρατύλο του Πλάτωνος (427 Β), είναι σύμφωνο φυσητικό εκ του *σείσμαι* και του *σεισμός*. Μιμείται δηλαδή την οριζόντια παλινδρομική κίνηση, όμοια με το σεισμό.

Τα κεφαλαία γράμματα του ελληνικού αλφαβήτου, όπως ανευρίσκονται στις πινακίδες των κλασικών χρόνων, είναι τα ήδη γνωστά με ελάχιστες διαφοροποιήσεις. Η φορά των σχημάτων είναι η απλούστερη που υπάρχει. Δηλαδή όλα ανεξαιρέτως τα γράμματα αποτελούνται από τα τρία βασικά σχήματα: την ευθεία, τον κύκλο και το ημικύκλιο. Η κατεύθυνση των κινήσεων που σχηματίζουν τα γράμματα αναφέρεται στη σημασία τους.

Ας εξετάσουμε τα γράμματα που συνθέτουν τη λέξη σ τ ό μ α.

Σ= Η επαναληπτική οριζόντια κατεύθυνση του συμβόλου/γράμματος Σ από τα δεξιά προς τα αριστερά και από τα αριστερά προς τα δε-

ξιά είναι το αρκτικό γράμμα της λέξεως σείω, εξ ου και σεισμός. Η οριζόντια φορά έχει σχέση με τη γη, γιατί εφάπτεται με την ίδια τη γη και οδηγεί στα καθημερινά για αναγκαία για την επίβωση.

Τ= Το σύμφωνο Τ είναι το γράμμα της στάσεως, μας λέει και πάλι ο Σωκράτης στον Κρατύλο (427Β). Στο σύμβολο αυτό γίνεται μια διακοπή της κίνησης, μια ανάπαυλα.

Ο= Το φωνήεν Όμικρον σχηματικά ορίζει τον κύκλο, ένα μικρό κύκλο ή ένα μικρό σφαιρικό στερεό, εάν πρόκειται για κάτι που έχει όγκο.

Μ= σε αντίθεση με το γράμμα Σ είναι το γράμμα Μ. Η κίνηση που σχηματίζει το Μ ξεκινά από κάτω, από τη γη, ανεβαίνει στον ουρανό, κατεβαίνει στη γη, επαναλαμβάνει την προς τα πάνω και προς τα κάτω φορά της, είναι η κάθεται παλινδρομική κίνηση. Το γράμμα Μ είναι το αρκτικό γράμμα της Μητέρας, της Μαθητρώσεως, των Μαθηματικών, των Μαθημάτων, που έχουν την Μητέρα μας. Αυτή μας διδάσκει με επαναληπτικές κινήσεις ό,τι αφορά την Μάθηση, δηλαδή είναι το πνευματικό μέρος της ζωής και γι' αυτό η φορά του γράμματος Μ είναι ανودیκή.

Α= Το τελευταίο γράμμα της λέξεως στόμα, το Άλφα, είναι το πρώτο γράμμα του ελληνικού αλφαβήτου. Σημειοδότη στην αρχή και την ισχύ του Α ό ο α ο, διότι η Αρχή/εξουσία είναι εκείνη που επιβάλλει την θέληση της στους υπολοίπους. Στο τέλος της λέξεως δηλώνει την έναρξη της νέας καταστάσεως.

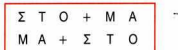
Αφού ολοκληρώσαμε συνοπτικά την ανάλυση των γραμμάτων /συμβόλων, ας κάνουμε τώρα τη σύνθεση της λέξεως σ τ ό μ α για να δούμε αν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα που όλοι γνωρίζουμε.

Ξεκινάμε από το κεντρικό γράμμα της λέξεως, που είναι το φωνήεν Ο+μικρόν. Αυτή είναι η μικρή σφαιρική κοιλότης του στόματος, που διά της τομής, που ήδη ανακαλύψαμε, θα δεχθεί την τροφή. Με επαναληπτικές κινήσεις πάνω-κάτω (Μ) και δεξιά-αριστερά (Σ) θα μασηθεί η τροφή. Τα δύο αντίθετα σύμφωνα Σ και Μ δειχνουν επαναληπτικές κινήσεις, που πρέπει να γίνουν στο στόμα, αφού η τροφή παραμένει (Π) στάσιμη μόλις μπει εκεί, για να αντιληφθούμε τη γεύση της. Τι είναι; Γλυκιά, ξινή, ανάλατη, ζεστή κ.λπ. Αφού γίνουν όλες οι πιο πάνω διεργασίες και μασηθεί καλά η τροφή (Σ+Μ), τότε αρχίζει η διολίσθηση από το στόμα στον φάρυγγα.

Πού αναζητά την πρώτη του τροφή το βρέφος;

Στον μα σ τ ό της μη τ - έ ρ α ς του.

Τι μαθαίνει το βρέφος πρώτα για να ικανοποιησει την ανάγκη της τροφής;

Άρα το βρέφος μα θ αίνει να μα σ σά τ ον μα σ τ ό για να τραφεί.

Η λέξη μα σ τ ό ς στην αρχαία γλώσσα έχει μεγάλες προεκτάσεις που εμείς δεν χρησιμοποιούμε πια. Το παιδί αναζητά, έχει μεγάλη ανάγκη του μα σ τ ο ύ της μη τ - έ ρ α ς του. Η λέξη μα σ τ ε ύ ω σημαίνει αναζητώ, επιζητώ, δέομαι, έχω ανάγκη. Ο μα σ τ ή ρ είναι ο αναζητητής και ο μα σ τ ή ρ ι ο ς είναι εκείνος που έχει την ικανότητα και να αναζητά και να βρίσκει. Στην αρχαία γλώσσα η λέξη μά σ τ α ξ εσήμαινε στόμα, γνάθος, μπουκιά.

Συνεπώς η αντιστροφή των δύο συλλαβών

Σ Τ Ο Μ Α Σ Τ Ο Μ Α Σ Τ Ο Μ Α Σ Τ Ο

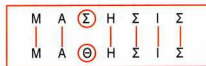
οδηγεί στην αναζήτηση και ανεύρεση της πρώτης ανάγκης, που είναι κατ' αρχήν η φυσική τροφή, και αργότερα η πνευματική. Η μάθηση θα οδηγήσει στην Γνώση.

Το ρήμα ΜΑΣΣΩ, με πρώτο γράμμα το Μ, επιβεβαιώνει με τον πιο οφθαλμοφανή τρόπο την κάθετη παλινδρομική κίνηση με την οποία αρχίζει το ΜΑΣΗΜΑ και επαναλαμβάνεται με το σύμφωνο Σ δύο φορές, ώστε το μά σ η μα να ολοκληρωθεί στο σ τ ό μ α.

Η λέξη Μ Α Σ Η Μ Α, με κάθετες και οριζόντιες (Μ+Σ+Μ) παλινδρομικές κινήσεις, περιγράφει όσα ήδη έγιναν φανερά στη λέξη Σ Τ Ο Μ Α. Η διασταύρωση των εννοιών αποκλείει το τυχαίο και συμπωματικό. Η αρχαία λέξη τονίζεται στην παραλήγουσα μά σ σ ω.

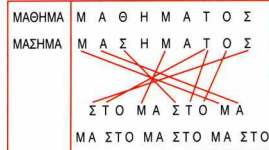
Μά σ η μα και μά σ η ς είναι λέξεις που λειτουργούν διαχρονικά και εκφράζουν με

την φορά των συμφώνων την ανάγκη της ορθής θρέψεως με συγκεκριμένες κινήσεις. Είναι οι λέξεις ΜΑΣΗΣΙΣ και ΜΑΘΗΣΙΣ συγγενείς;

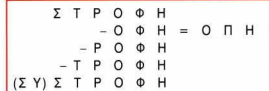
Διαφέρουν μόνο κατά το τρίτο γράμμα. Το Σ στην μά σ η ς επιστημαίνει την παλινδρομική κίνηση της ανάγκης μασησεως της φυσικής τροφής με σκοπό την αφομοίωσή της, ενώ το γράμμα Θ, το γράμμα του Θεού, είναι η ανάγκη αφομοίωσεως της πνευματικής τροφής. Και στις δύο περιπτώσεις, ΜΑΣΗΣΕΩΣ και ΜΑΘΗΣΕΩΣ, ο κοινός παρονομαστής είναι η λειτουργία της αφομοίωσεως. Άρα, όπως αποδεικνύεται, στην ελληνική γλώσσα η συγγένεια μεταξύ του φυσικού και του πνευματικού Νόμου καθορίζεται με τον απλούστερο και σοφότερο τρόπο, με την αντικατάσταση ενός μόνο γράμματος στην ίδια λέξη, του γήινου Σ με το θεϊκό Θ.

Είναι αισθαντικό το γεγονός ότι η πρώτη μά θ η ς ι ς ενυπάρχει στο βρέφος ενστικτωδώς και προέρχεται από την αναζήτηση του μα σ τ ο ύ της μη τ έ ρ α ς, περιγράφεται δε με τα σύμβολα/γράμματα του ελληνικού αλφαβήτου, οδηγώντας εκ του στό μ α τ ο ς στο μά σ η μα.

Ενδιάμεσος κρίκος μεταξύ των δύο ουσιαστικών, σ τ ό μ α τ ο ς και μα σ τ ο ύ είναι η δράση, το μά σ η μα. Όλες οι λέξεις ανήκουν αυτούσιες στην πανάρχαια ελληνική γλώσσα: «...και τας σάρκας μασούν οι Τίτανες, της μασησεως δηλούσης τον πολύν μερισμόν» (ΙΕΡΟΙ ΛΟΓΟΙ, 107-108). Δηλαδή: «Οι Τίτανες μασούν τις σάρκες, η δε μασησις δηλώνει τον κατατεμαχισμό της ύλης».

Το μυστικό του καλού μασηματος μας προειδοποιεί, όταν τρώμε στο πόδι γρήγορα και νευρικά ακατάλληλη τροφή, ότι ο κίνδυνος παραμονεύει στην στροφή. Γιατί όμως στην στροφή; Διότι:

Διά της ο π ή ς (υπάρχει η δυνατότης αντικαταστάσεως των χειλοφώνων Π,Β,Φ μεταξύ

τους, ο φ ή ς = ο π ή ς) γίνεται η ροφή, δηλαδή η απορρόφηση-σις των τ ρ ο φ ώ ν, οι οποίες πρέπει να συν-δ τ ρ ε φ ο ν τ α ι μέσα στα σ τ ό μ α για να επιδράσει το σ ά λ ι ο, κυριότερο συστατικό, που αφορά στην πέψη των τ ρ ο φ ώ ν.

Το σάλο, ή ο σ ί α λ ο ς ή σ ί ε λ ο ς στα αρχαία, αρχίζει και τελειώνει με το σύμφωνο/σύνβολο Σ, που τώρα γνωρίζουμε ότι αφορά στην παλινδρομική οριζόντια κίνηση. Δυστυχώς, στη νεότερη γλώσσα στη λέξη σ ά λ ι ο καταργήθηκε το δεύτερο Σ, περιορίζοντας έτσι την έντονη ανάγκη επαληθεύσεως της κινήσεως του μασήματος, προκειμένου να ανακατευθεί καλά (Σ) η τροφή με τον σ ί ε λ ο.

Ερχόμαστε τώρα στην θεραπευτική γνώση, που παρέχεται μόνο στα αρχαία Ελληνικά, είναι όμως απολύτως κατανοητή στα νέα.

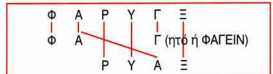
Αν ο σ ί ε λ ο ς, το βλενωδές έκκριμα που εξασφαλίζει την επάλειψη και ολισθηρότητα των τροφών, διατηρώντας υγρή την στοματική κοιλότητα, δεν επιδράσει στην τροφή με την προεργασία του ενζύμου της αμύλασης, το πεπτικό σύστημα θα παρουσιάσει προβλήματα, εκ των οποίων το αμεσότερο ίσως είναι ο κίνδυνος του ε ι λ ε ο ύ.

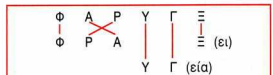
Στη λέξη ε ι λ ε ό ς το πρώτο Σ της λέξεως σ ί ε λ ο ς έχει αποχωρήσει. Τα δύο Σ της λέξεως σ - ι ε λ ο - ς, που υπερτονίζουν την ανάγκη μασήματος για να ανακατευθεί ο σ ί ε λ ο ς με τις συστροφές των τ ρ ο φ ώ ν, δεν έχει πια λόγο υπάρξεως. Στη λέξη ε ι λ ε ό - ς το τελικό - ς είναι μόνο ψυστηκόν, λέει ο Σωκράτης.

Η ρίζα ειλ- της λέξεως ε ι λ ε ό ς προέρχεται από την ρίζα ε λ σ σ ω και έ λ ι ε, περιστρέφω, συστρέφω. Ο ε ι λ ε ό ς είναι απόφραξις από σ υ ν + σ τ ρ ο φ ή της άκρης του λεπτού εντέρου, από την οποία περνούν οι τροφές για να εκβληθούν στο παχύ έντερο. Η συστροφή της ε ι λ ε ο του τυρκλής βαλβίδος θα αποκλείσει την εκβολή της τροφής, και τότε θα χρειαστεί κατάλληλη θεραπευτική αγωγή ή χειρουργία.

Από το σ τ ό μ ο τ ο φ α γ ή τ ο (το φ α γ ε ί ν είναι απαρέμφατο αορίστου β' του ρήματος εσθίω) ρέει στον φ ά ρ υ γ γ α.

Εάν ο φ ά ρ υ γ γ ε φ ρ ά ξ ε ι από τροφή που δεν έχει επαρκώς μασηθεί, κινδυνεύει η Υ Γεία μας

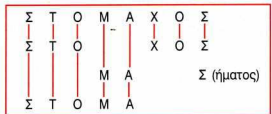

Στη συνέχεια, η τροφή, που τώρα μοιάζει με σχοινί, περνά στον ο ι σ ο φ ά γ ο, τον μακρύ, μηδνη σωλήνα που συνδέει τον φάρυγγα με το στομάχι. Την λέξη ο ι σ ο φ ά γ ο ς χρησιμοποιούν ο Ιπποκράτης και ο Αριστοτέλης (Μέγα Λεξικόν της Ελληνικής Γλώσσας, Δ. Δημητράκος).

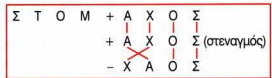
Ο ί σ ο ν σημαίνει σχοινί. Το φ α γ ε ί ν (φαγή-τό) από την μάσηση μεταβλήθη σε σχοινί (οίσον).

Ο Ι Σ Ο Σ + Φ Α Γ Ο Σ

και από το σ τ ό μ α εκ- χ έ ε τ α ι στον σ τ ό μ α χ ο ν. Η κατάληξη - χ ο ς από την ρίζα χ ο ή σημαίνει την σπονδή που ρέει προς το χώμα (χούς από το ρήμα χέω). Ο στόχος του μ α σ ή μ α τ ο ς είναι το σ τ ό μ α.

Για να μην επέλθει στον

Δηλαδή, εάν στο σ τ ό μ α οι τροφές δεν σ υ σ τ ρ α φ ο ύ ν με τον σ ί ε λ ο, προκαλούνται α χ ό ς (στεναγμός) και χ ά ο ς (δυσφορία) στον σ τ ό μ α χ ο, διότι το σ τ ό μ α - ι είναι η αρχή του σ τ ο μ ά - χ ο υ.

Στο σ τ ό μ α συνεπώς βρίσκεται η αρχή της καλής λειτουργίας της πέψεως, όπως διδάσκουν οι αναγραμματισμοί με την αλληλουχία των λέξεων που αφορούν στο πεπτικό σύστημα,

ΣΤΟΜΑ - ΜΑΣΤΟΣ - ΣΙΕΛΟΣ = ΕΙΛΕΟΣ - ΦΑΡΥΓΞ - ΟΙΣΟΦΑΓΟΣ - ΣΤΟΜΑΧΟΣ - ΣΤΟΜΑ

Όπως απέδειξε η αλληλουχία των εννοιών που προηγήθησαν, το θαυμαστό των αναγραμματισμών είναι η δυνατότητά του Λ ό γ ο υ να συστρέφεται με τέτοιο τρόπο, ώστε να αποδείξει όλες τις έννοιες, που ενυπάρχουν, όταν σωστά ανιχνευθούν, χωρίς να αλλοιωθεί ή να καταστραφεί κανένα από τα επιμέρους νοήματα που έχουν αναπτυχθεί, τρέφοντας τον νου.

Πώς είναι δυνατόν η ελληνική γλώσσα να μην είναι η Μητέρα των Γλωσσών, όταν οι λέξεις αναγραμματιζόμενες* γεννούν νέες λέξεις, οι οποίες με την σειρά τους και πάλι τεκνοποιούν; Η αλληλουχία είναι τόσο σοφά και στενά συνδεδεμένη με τα νοήματα που προκύπτουν, που θα ήταν αδύνατον αυτές οι λέξεις να έχουν προέλθει από οποιοδήποτε ξένο γλωσσικό οικοδόμημα, εκτός και αν αποδειχθεί η ύπαρξη και λειτουργία της ίδιας ρίζας και στο δεύτερο γλωσσικό οικοδόμημα, η οποία συνεχίζει την λογική της τεκνοποιίας με τους αναγραμματισμούς.

Είλεος (απόφραξις εντέρου εκ συστροφής).

Βιβλιογραφία

- Μέγα Λεξικόν της Ελληνικής Γλώσσας, Δ. Δημητράκος.
- Ι. Σταματάκος, Λεξικόν της Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας - Ακτάκη, Αρχαία Λόγια, εκδ. Ιδρυματίου, Αθήνα 2000.

* Ο κανόνες αναγραμματισμού αναλύονται στο βιβλίο της συγγραφέως Αρστού Λόγιου με βιβλίο το Διάλογο του Πλάτωνα, Αρστού.